

danste Regjering og den meget ærede Minister tage fejl. Jeg tror, at vore Naboregjeringer ville kræve ogsaa i dette Stykke at blive behandlede med samme Genlynsfuldhed som en anden Regjering, da der ikke bestaar ældre Traktater, men kun bestaar Lov, som man undtagelsesvis hæver for denne ene Nabostat. Det er altsaa yderst farligt for Konsekventernes Skyld; thi vi ville kun kunne vente os meget vanskelige Forhold, naar vi komme i Konflikt med tydske Fiskere, som kun gjøre det Samme, som vi tillade svenske Fiskere, naar vi kun staa overfor dem begge paa den almindelige Lovgivning og ikke paa gamle hidtil oprettede Traktater, som aldeles ikke eksistere. Den meget ærede Minister er altsaa i sin Udtalelse bleven Svar skyldig og har forbigaaet sin positive Sætning i sin første Skrivelse, at Regjeringen paany indskræper de mod Fremmedes Fiskeri paa vort Østerritorium gjældende Forbud. Jeg har anset over, at den meget ærede Minister ikke har udsøgt dette. Han har ikke indskræpet dette Forbud, men har opretholdt det for to af vore Nabostater og faktisk hævet det for den tredje af vore Nabostater. Det har den meget ærede Minister gjort, efter at Befalingen var givet i Instruxen til Bardenfleth. Hans Indberetninger vedkomme ikke mig; dem har jeg ikke set. Dernæst siger den meget ærede Minister, at det Tilsyn, som Bardenfleth skulde udøve, eller som Kanonbaaden „Gauch“ havde haft som nærmest Opgave, var at vaage over Overholdelsen af hint Forbud og i det Hele beskytte vore Fiskere mod Overgreb fra Fremmede. Jeg siger, at den meget ærede Minister har ikke stillet dette Tilsyn som den nærmeste Opgave. Den meget ærede Minister har i sin Instrux ikke stillet det Tilsyn som Opgave, at vaage over Overholdelsen af hint Forbud, men han har stillet det som Opgave at hævde dette Forbud, hvor det hidtil har bestaaet for de svenske Fiskeres Vedkommende. Handlingen er altsaa lige stik imod disse Ord. Det er ikke løse Udtalelser af Fiskere eller Blade, men det er Ministerens egne Ord, og det er en Paavisning af hans Handlinger. Den meget ærede Minister har imidlertid gjort den Indrømmelse, som det glæber mig, at vi altsaa ikke skulle tvistes om, at Regjeringen ikke har forandret sin Opfattelse af den bestaaende danske Lovgivning. Den bestaaende danske Lovgivning forbyder endnu som hidtil Fremmede at fiske paa vort Østerritorium og Østerritoriet er, siger den meget ærede Minister, fremdeles paa det nærmeste 3 Mil fra Kysten (3 a. g. $\frac{3}{4}$ danske Mil!) Ja, rigtig paa det nærmeste $\frac{3}{4}$ danske Mil fra den aabne Kyst. I disse to Hovedbestemmelser er der altsaa ikke nogen Forskjel. Den første Del af min Forespørgsel: Tilkommer der efter den nu gjældende Lovgivning fremmede Fiskere Ret til at drive Fiskeri i danske Indsøer, Sund og Bælt eller overhovedet paa dansk Østerritorium, er altsaa be- svaret fra den høitærede Ministers Side med

Ret, og han har dernæst defineret det danske Østerritorium paa den hidtil sædvanlige Maade. Der er altsaa ingen Uenighed i det Tilfælde, i det Stykke er jeg tilfredsstillet ved den høitærede Ministers Svar, og det er glædeligt; thi saa meget mere Eftertryk kan jeg lægge paa det sidste, saa meget stærkere bliver i Virkeligheden min Anklage mod Administrationen lige overfor dette Forhold. Thi var Ministeriet, siden vi sidst vare samlede, ved en Granskning i Sølovgivningen kommen i Tvivl om, hvorvidt dette var dansk Lov, og havde derefter samlet noget og handlet noget usikkert i Uvidelsen af denne Gren af Administrationen, vilde det have været vanskeliggere for mig her stærkt at pointere det Uheldige i Administrationens Fremfærd. Men da Regjeringen i den Henseende fremdeles staa paa det gamle Standpunkt, at vore danske Fiskere, denne Art af Medborgere, efter vor Lovgivning have Eneret udenfor Drevsind ialtsald til at drive Fiskeri paa dansk Østerritorium, gjælder Spørgsmaalet: hvorledes ere disse Medborgere bleve beskyttede i denne deres Næringsret? De ere beskyttede saaledes, siger den meget ærede Minister, — nu tager jeg Ministerens Fortolkning først — at de tydske og engelske Fiskere ere, hvor det kunde lade sig gjøre, fjernede $\frac{3}{4}$ Mil udenfor den aabne Kyst med deres Fiskeredstaber; hvor man har brugt det Proformaværk at kjøbe en Dansk til at eie Fiskeriet og saa lade, som om det var ham, der eiede Fiskeriet, har man ikke kunnet komme dem tillivs, men der have Lyfterne kunnet gaa og fiske i vore Indsøer paa dette Proformaværk. Jeg tvivler nu om, at dette ikke har kunnet angribes i forskjellige Tilfælde. Det vilde føre for vidt, naar jeg skulde beskrive her abstillige saadanne Tilfælde, som ogsaa have foreligget for vore Politimestre. Deres Virksomhed og Interesse overhoved for denne Sag maa have lidt et ganske overordentlig Knæk ved den Optræden, der er udvist fra Indenrigsministeriet i hele denne Sag, ikke blot med Hensyn til det Punkt, jeg har nævnet, men ogsaa med Hensyn til et andet, som jeg strejvis skal berøre. Det var nu altsaa med Hensyn til engelske og tydske Fiskere. Derimod indrømmede den høitærede Indenrigsminister, at han har givet Svenskere Ret til med Danske at fiske paa dansk Østerritorium paa den aabne Kyst med Kestaber, der ikke vare stridende mod dem, man har tilladt danske Fiskere at bruge. Det er en Indrømmelse, der er stet iaar ligesoverfor Svenskere, som ikke før i den Udstrækning er givet. Jeg paaastaar, at Syd for Falster og Syd — ikke Ost — for Møen har det været Regel at holde dem $\frac{3}{4}$ Mil udenfor den aabne Kyst i en meget lang Arrække; der er udstedt Politiforbud i den Henseende. Hvad er nu stet i Aar? Dette Forbud har Indenrigsministeren hævet, medens han i Skrivelse af 4de Februar har lovet paany at indskræpe det og ved Kanonbaaden „Gauch“ at over-